

อีมีอ่าน

EXCLUSIVE
BONUS
STORY

เม็ทแ็ลส เบน

The Bane Chronicles

The *New York Times* Bestselling

เรื่องสนุกในชีวิตของเม็ทแ็ลส เบน จอมพอมดแห่งอบรูคลิน

จาก THE MORTAL INSTRUMENTS และ THE INFERNAL DEVICES

ดาสชานดรา แคลร์, ชาราห์ รัส เบรินแนน, มอริน จอห์นสัน เขียน
ทีมเม็ทแ็ลส แพล

สำเนาสำเนาพิมพ์

เรื่องราวของนักล่าเงายังติดตรึงใจนักอ่านก็จริง ทว่าเรื่องที่คนอยากรู้จริง ๆ กลับเป็นเรื่องของพ่อมดผู้ยิ่งใหญ่ จอมพ่อมดแห่งบรูคลิน แม็กนัส เบน ผู้ใช้ชีวิตมาหลายศตวรรษ (ก็ศตวรรษกันแน่ละ) อิมอ่านจึงขอนำเสนอ เดอะ เบน ครอนิคเคิลส์ เรื่องราวชีวิตที่พ่อมดหนุ่ม (จริง ๆ นะ) เขียนเองกับมือ เพื่อให้ได้ร่วมรู้เห็น ร่วมเผชิญชีวิตโลดโผนของแม็กนัส เบน ซึ่งเคยเป็นความลับอย่างที่น้อยคนนักจะรู้

เดอะ เบน ครอนิคเคิลส์ประกอบด้วยเรื่องสั้นทั้งสิบเอ็ดเรื่อง วางตลาดที่อเมริกา โดยทำเป็นอิมบุ๊กออกเดือนละเรื่อง พอครบสิบเรื่องจึงรวมพิมพ์เป็นเล่ม พร้อมแถมเรื่องที่สิบเอ็ด อิมอ่านเห็นว่าเป็นวิธีที่น่าสนใจ เหมาะกับยุคสมัยและเหมาะกับแฟน ๆ หนังสือชุดนครรัตติกาลและเงารัตติกาล เราจึงนำเสนอรวมเรื่องสั้นชุดนี้ในรูปแบบอิมบุ๊กก่อน แล้วมารวมเล่มพร้อมภาพประกอบแบบที่นักอ่านถืออยู่

อิมอ่านขอเชิญชวนนักอ่านที่รัก แฟนพันธ์แท้ของโลกเงาและโลกบาดาลมาร่วมสนุกในประสบการณ์การอ่านแบบใหม่ทันสมัยนี้ด้วยกัน หรือหลังจากอ่านเรื่องสั้นแล้วแวะมาทักทายพูดคุย กดไลค์ให้กันได้ที่ ImArnPUB

สำนักพิมพ์
'อ่านอร่อย ได้คุณค่า'
ตุลาคม 2558

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

สารบัญ

เหตุเกิดในปฐุ.....*	7
ราชินีลี้ภัย.....*	47
ผีดูดเลือด สโคโน และเอ็ดมันด์ เซร์รอนเดล.....*	83
ทายาทเที่ยงคืน.....*	121
โรงแรมดุมอร์ตฟงาด.....*	159
ช่วยราฟาเอล ซานติเอโก้.....*	197
โรงแรมดุมอร์ตพินาส.....*	235
จะหาอะไรให้นักเล่าผู้มีพร้อมสรรพ (และไม่ได้คบกันเปิดเผย).....*	275
สถาบันนियोอร์กู้ตตาย.....*	309
วิถีรักแท้ (และเดทแรก).....*	351
ข้อความเสียงถึงแม็กนัส เบน.....*	387

นี่สำหรับผู้คน - พวกคุณนั่นแหละ
ที่เขียนจดหมาย อีเมล มาร่วมงานแจกลายเซ็น
แล้วบอกว่าเมื่อกี้สก็บอเล่ีคสำคัญมาก

เช่นเดียวกับเมื่อกี้ส คุณแสนวิเศษ
และเป็นวิรุบุรุช

เอกุติฉโนปฐ

ดาสดานดรา แดลร์ และ ชาราร์ วีส เบรินแนน เขียน
กฤษณ์ สุกาวร แปล

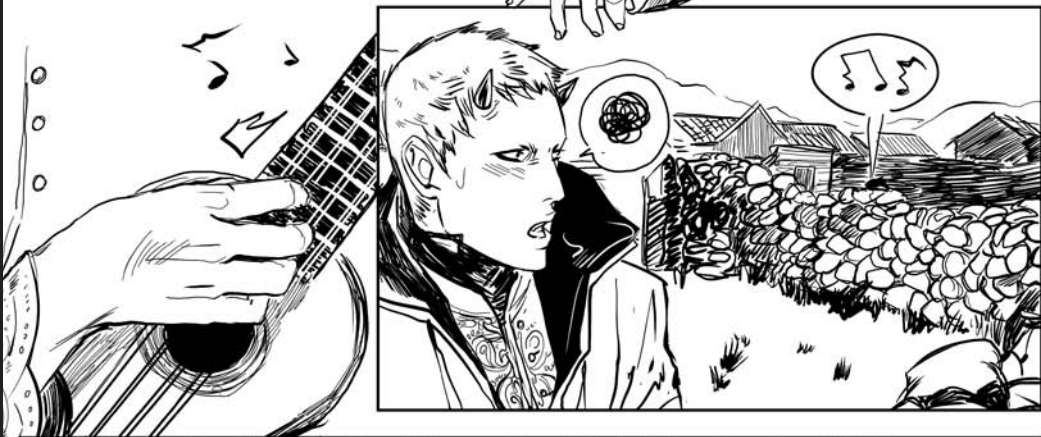

เขาจึงเล่นซาร้องโกต้อ แม้จะถูกห้ามเล่นในบ้าน เขากอดใจ
ไม่เล่นในที่สาธารณะ เพราะมีเด็กร้องไห้ เจ้าหน้าที่ทางการพูดเรื่อง
ข้อกำหนดของเมือง นอกจากนี้เกิดความอลหม่านเล็ก ๆ

สุดท้ายเมื่อกันสจึงหลบไปเล่นบนเขา เขาแน่ใจว่าตัวลามา
ที่เขาเห็นวิ่งแตกตื่นเป็นเรื่องบังเอิญ ลามาคงไม่ตัดสินเขา

— เหตุเกิดในแปง

นี่คือช่วงเศร้าในชีวิตของแม็กนัส เบน เมื่อถูกสภาสูงพ้อมตเปรูห้ามเข้าประเทศ
นี่ไม่ใช่เพียงเพราะป้ายประกาศติตรูปของเขาที่กระจายทั่วโลกบาดาลในเปรูดูอัปลักษณ์
แต่เพราะเปรูคือสถานที่โปรดปรานแห่งหนึ่ง เขาผจญภัยหลายครั้งในประเทศนี้
มีความทรงจำแสนวิเศษมากมาย นับแต่ช่วงหนึ่งในปีค.ศ. 1791 ตอนเขาเชิญ
เร็กเนอร์หลมมาท่องเที่ยวสำรวจใจในลิมา

ค.ศ. 1791

แม็กนัสตื่นขึ้นในโรงแรมริมถนนนอกเมืองลิมา หลังสวมเสื้อก็ปักกลดลาย กางเกง
รัดเข้า และรองเท้าประดับหัวเข็มขัดเงาแวบแล้ว ก็ไปหาอาหารเข้านิน แต่กลับพบ
หญิงเจ้าของที่พักร้างหุ้ม ผมยาวคลุมผ้าสีดำ กำลังคุยอย่างกังวลและเคร่งเครียด
กับสาวใช้ เรื่องแขกที่เพิ่งมาถึง

“ข้าคิดว่าเขาเป็นนอสุรกายทะเล” เขาได้ยีนนางกระซิบ “ไม่ก็เงือกหนุ่ม พวกนี้
อยู่บนบกได้ด้วยหรือ”

“สวัสดีสุภาพสตรีทั้งสอง” แม็กนัสร้องทัก “ฟังเหมือนแขกของข้ามาถึงแล้ว”

หญิงทั้งสองกะพริบตาสองครั้ง ครั้งแรกแม็กนัสคิดว่า เพราะเครื่องแต่งกาย
สีสดใสของเขา และครั้งที่สองซึ่งช้าลง เพราะเรื่องที่เขาเพิ่งพูด เขาโบกมือให้

อย่างรำเริง ก่อนเดินออกประตูไม้บานกว้าง ตัดลาน เข้าโถงกลาง ไปพบเร็กเนอร์ เฟล เพื่อนพ่อมดหลบอยู่ท้ายห้อง พลังดิมซีซ่า เดอ มอล

“ข้าขอแบบเขา” แม็กนัสส่งสาวใช้ “อ้อ เดียว ขอสามถ้วย”

“สิ่งให้ข้าด้วย” เร็กเนอร์บอก “กว่าจะได้เครื่องดื่มมา ข้าต้องใช้ภาษาใบ้วุ่นวายมาก”

แม็กนัสส่งสาวใช้ เมื่อหันมองเร็กเนอร์ก็เห็นเพื่อนเก่าดูเหมือนเดิม แต่งตัว น่าเกลียด คูมทุกซ์ และผิวสีเขียวคล้ำ แม็กนัสมักนึกชอบคุณที่ตำหนิพ่อมดของเขา ไม่สะดุดตา บางครั้งการมีตาสีเขียวทอง ตาดำเป็นแนวตั้งเหมือนตาแมวก็ไม่สะดวก กระนั้นยังพรางได้ง่ายด้วยมนตร์พรางตาธรรมดาๆ ถ้าไม่เช่นนั้นก็มีหญิงสาว - หรือ ชายหนุ่ม - ค่อนข้างมากที่เห็นว่ามันไม่ใช่ข้อบกพร่อง

“ไม่พรางตาหรือกรี” แม็กนัสเอ่ยถาม

“เจ้าบอกว่าอยากให้ข้ามาเที่ยวหัวหกกันชีวิตด้วยกัน” เร็กเนอร์ว่า

แม็กนัสยิ้มกว้าง “ก็ถูก!” เขาชะงัก “แต่ขอโทษเถอะ ข้าเห็นว่าไม่น่าจะ เกี่ยวกัน”

“ข้าว่าข้าโชคดีเรื่องสาว ๆ มากขึ้น หากอยู่ในสภาพปกติ” เร็กเนอร์บอก “สาว ๆ มักชอบความหลากหลาย มีสาวนางหนึ่งในราชสำนักของหลุยส์ ลูริยกซ์ตรีย์ นาง บอกว่าไม่มีอะไรเปรียบได้กับ ‘กะหล่ำปลีน้อยที่รัก’ ของนาง ข้าได้ยืนยันว่าคำนั้นกลายเป็น คำแสดงความรักใคร่ที่นิยมในฝรั่งเศส ทั้งหมดนี้ก็เพราะข้า”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงอมทุกข์ตามนิสัย เมื่อเหล้าทั้งหกถ้วยยกมาวาง แม็กนัส ผนวไว้ทั้งหมด

“ข้าจะดื่มหมดนี้ ช่วยไปเอามาใหม่ให้เพื่อนของข้า”

“แล้วมีสาวอีกนางเรียกข้าว่า ‘ถั่วลันเตาที่รัก’” เร็กเนอร์พูดต่อ

แม็กนัสดื่มอีกใหญ่เพื่อเสริมกำลัง มองแสงแดดภายนอกและเครื่องดื่มตรงหน้า สบายใจขึ้นกับเหตุการณ์ทั้งหมด “ยินดีด้วยและขอต้อนรับสู่ลิมา เมืองแห่งบูรพกษัตริย์ ถั่วลันเตาที่รักของข้า”

หลังอาหารเช้าซึ่งคือเหล่าห้าถ้วยสำหรับแร็กเนอร์ และลิบเจ็ดถ้วยสำหรับแม็กนัส แม็กนัสก็พาแร็กเนอร์เที่ยวลึมา เริ่มจากผนังด้านหน้าที่สลักเสลาทาสีทองของวังอาร์ค-บิชอป ไปหมู่อาคารสี่จุดฉากที่ล้วนแต่มีระเบียงงามวิจิตร ฝั่งตรงข้ามจัตุรัสซึ่งชาวสเปน เคยใช้ประหารอาชญากร

“ข้าคิดว่าเริ่มในเมืองหลวงน่าจะดี อีกอย่างข้าก็เคยมาที่นี่” แม็กนัสพูด “เมื่อประมาณห้าสิบปีก่อน สนุกสนานด้วย หากไม่นับแผ่นดินไหวที่เกือบกลืนทั้งเมือง”

“เจ้าเกี่ยวข้องกับแผ่นดินไหวหรือเปล่า”

“แร็กเนอร์” แม็กนัสตำหนิ “เจ้าจะโทษข้าทุกครั้งที่เกิดภัยธรรมชาติ เล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ได้!”

“เจ้าไม่ได้ตอบคำถาม” แร็กเนอร์พูดแล้วถอนใจ “ข้าหวังว่าเจ้า... จะทำตัวน่าเชื่อถือกว่านี้ และเป็นตัวเจ้าน้อยกว่าที่เป็นอยู่ปกติ” เขาเตือนขณะเดิน “ข้าพูดภาษาไม่ได้”

“เจ้าพูดภาษาสเปนไม่ได้หรือ” แม็กนัสถาม “แล้วภาษาเกชัวหรือภาษาไอมารา ล่ะ”

แม็กนัสรู้ว่า ตนเป็นคนแปลกหน้าทุกที่ที่ไป จึงใส่ใจเรียนทุกภาษา จะได้ไปทุกหนแห่งได้ตามใจชอบ ภาษาสเปนเป็นภาษาแรกที่เขาหัดพูดต่อจากภาษาแม่ ซึ่งเป็นภาษาที่เขาพูดไม่บ่อย เพราะชวนให้นึกถึงแม่กับพ่อเลี้ยง - ความรัก บทสวด และชีวิตวัยเด็กอันสิ้นหวัง เขาพูดภาษาบ้านเกิดกระอักกระอัก ราวกับต้องตั้งใจจริงจัง ยามพูด (มีภาษาอื่น เช่นภาษาเพอร์กาติค เกเอ็นนิค และตาร์ตาเรียน ที่เขาเรียนเพื่อติดต่อผู้มาจากแดนปีศาจ เป็นภาษาที่เขาใช้เรื่องงานบ่อย ๆ อย่างฝืนใจ เพราะชวนให้นึกถึงพ่อแท้ ๆ กับความทรงจำต่าง ๆ ที่เลวร้ายยิ่งกว่า)

แม็กนัสเห็นว่า ความซื่อสัตย์จริงจังเป็นเรื่องที่คนเห็นว่าสำคัญเกินจำเป็น เช่นเดียวกับการถูกบังคับให้หวนรำลึกถึงเรื่องเลวร้าย เขาอยากสนุกสนานเพลิดเพลินมากกว่า

“ข้าพุดภาษาที่เจ้าเพิ่งพุดถึงไม่ได้สักภาษา” แร็กเนอร์บอก “แต่ข้าต้องพุดภาษา บ้าบอคอแตกได้ เพราะข้าฟังเจ้าออก”

“พุดให้ข้าใจเสียเปล่า” แม็กนัสว่า “แต่เจ้าไวใจข้าได้เต็มที่แน่นอน”

“แค่อย่างทิ้งข้าตามลำพัง สาบานสิ เบน”

แม็กนัสเลิกคิ้ว “ข้าสาบานด้วยเกียรติ!”

“ข้าจะหาเจ้าเจอ” แร็กเนอร์ว่า “ข้าจะหาหีบเสื้อผ้าหุเรคที่เจ้ามีเจอ และจะพาตัวลามาไปที่นอนของเจ้า จัดการให้มันเนี่ยวรตข้าของทั้งหมดของเจ้าด้วย”

“ไม่จำเป็นต้องหงุดหงิด” แม็กนัสว่า “อย่ากังวล ข้าจะสอนทุกคำที่เจ้าจำเป็น ต้องรู้ตอนนี้เลย หนึ่งในนั้นคือ ‘เพียสตา’”

แร็กเนอร์ขมวดคิ้ว “แปลว่าอะไร”

แม็กนัสเลิกคิ้ว “แปลว่า ‘งานเลี้ยง’ คำสำคัญอีกคำคือ ‘เฮวร์ก้า’”

“คำนี้แปลว่าอะไร”

แม็กนัสเงย

“แม็กนัส” แร็กเนอร์เรียกเสียงแข็ง “คำนี้แปลว่า ‘งานเลี้ยง’ ด้วยสิ”

แม็กนัสอดไม่ได้ จึงยิ้มอย่างมีเลศนัย “ข้าจะขอโทษ” เขาพุด “แต่ข้าดันไม่รู้สักเสียใจ”

“เอาจริงเอาจังหน่อย” แร็กเนอร์แหะ

“ก็เรามาเที่ยวกัน!” แม็กนัสพุด

“เจ้าเที่ยวเสมอ” แร็กเนอร์ว่า “เที่ยวมาตลอดสามสิบปี!”

นี่เป็นเรื่องจริง แม็กนัสไม่เคยตั้งรกรากนับแต่คนรักเสียชีวิต - แม่มิใช้รักแรก แต่ก็เป็นคนรักแรกที่อยู่เคียงข้างและตายในอ้อมแขนของเขา แม็กนัสคิดถึงนางบ่อย พอจนไม่รู้สักเจ็บปวดเมื่อเอ่ยถึง ใบหน้าที่เขาจดจำได้เหมือนความดวงตามงควันทาของ ดวงดาวไกลลิบ ไม่ใช่เพื่อจับต้อง แต่เพื่อส่องแสงตรงหน้ายามกลางคืน

“ข้ายังผจญภัยไม่พอ” แม็กนัสเปรย “และการผจญภัยก็ไม่เมื่อข้า”

เขาไม่เข้าใจว่า เหตุใดเร็กเนอร์ถึงถอนใจอีกครั้ง

นิสัยขี้สงสัยของเร็กเนอร์ยังทำให้พอมตอย่างเม็กนัสเร้าและผิดหวัง เช่นขณะที่วทะเลสาบยารินาโกซา เร็กเนอร์ที่รีตาทาลงถาม “โลมาพวกนั้นสีชมพูหรือ”

“พวกมันสีชมพู ตอนเข้ามา!” เม็กนัสสูทหานอย่างโกรธซึ่ง ก่อนจะหยุดคิด “ข้าเกือบมันใจ”

ทั้งสองเดินทางจากคอสต้าไปเซียร์ว่ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวทั้งหมดของเปรู เมืองโปรดของเม็กนัสน่าจะเป็นอาเรกิปา เมืองที่สร้างด้วยหินภูเขาไฟสีค่อนข้างขาวราวกับเป็นส่วนหนึ่งของดวงจันทร์ ยามต้องแสงแดดจะเป็นสีขาวเจิดจ้าพร่าตาและระยิบระยับพอ ๆ กับแสงจันทร์ต้องน้ำ

ในเมืองนั้นมีหญิงสาวงามเลิศคนหนึ่ง แต่สุดท้ายนางปลงใจชอบเร็กเนอร์ เม็กนัสจะอยู่ไปได้ตลอดชีวิตอันยาวนาน โดยไม่ต้องพัวพันกับรักสามเส้าของพอมตหรือได้ยื่นคำแสดงความรัก “ต้นไม้กระถางที่น่ารัก” เป็นภาษาฝรั่งเศสซึ่งเร็กเนอร์เข้าใจ กระนั้นเร็กเนอร์ก็ปิติและเป็นครั้งแรกที่ดูไม่เสียใจที่มาลิมา เมื่อเม็กนัสชวน

สุดท้ายเม็กนัสโน้มน้าวเร็กเนอร์ให้ออกจากอาเรกิปาสำเร็จ ด้วยการแนะนำให้รู้จักจูเลียนา หญิงสาวน่ารักอีกคน นางรู้ทางในป่าดงดิบและยืนยันว่า นำทางทั้งคู่ไปหาต้นอายาฮัวก้าซึ่งมีคุณสมบัติพิเศษมากได้

ต่อมาเม็กนัสต้องเสียใจที่เจาะจงเลือกเหยื่อล่อนี้ ขณะแข็งใจลุยหญ้าเขียวในป่าดงดิบมานู มองไปทางไหนก็มีแต่สีเขียว เขียวไปหมด แม้เมื่อมองเพื่อนร่วมเดินทาง

“ข้าไม่ชอบป่าดงดิบ” เร็กเนอร์พูดเศร้า ๆ

“นั่นเพราะเจ้าไม่เปิดใจหาประสบการณ์ใหม่ ๆ แบบข้า!”

“ไม่จริง แต่เพราะที่นั่นขึ้นแฉะยิ่งกว่ารักแร้หมูป่า และกลิ่นฉุนกว่าสองเท่า”

เม็กนัสบิดไปเฟิร์นที่ห้อยลงมาให้พันตา “ข้ายอมรับว่าเจ้าพูดมีเหตุผล ทั้งยังพูดจนเห็นภาพชัดเจน”

ป่าดงดิบน่าอัศจรรย์ แต่ก็น่าพิศวง พุ่มไม้เขียวดกแตกต่างจากใบเฟรียบบนยอดไม้สูง ต้นไม้บางต้นเรียวยาวเล็กสีน้ำตาลแดงแกว่งกวัดบัดเถาว์วัลย์ต้นอื่น สีเขียวละลานตามีแสงเจิดจ้าแทรกดูวาววับ ทั้งดอกไม้สีน้ำตาลและความเคลื่อนไหวเร็วที่น่าจะเป็นสัตว์มากกว่าใบไม้

แม็กนัสซึ่งเป็นพิเศษ เมื่อเห็นลิงแมงมูมอยู่ด้านบน สวย ชนมันวาว แขนขายาวกางออกในแนบไม้เหมือนดวงดาว และลิงกระรอกขี้ตกใจกระโดดพรวดพราด

“ลองนึกสิ” แม็กนัสพูด “ข้ากับเพื่อนลิงตัวเล็ก ข้าสอนมันเล่นกลได้ ใส่เสื้อแจ็คเก็ตเก่าๆ ให้ มันก็จะดูคล้ายข้า! แต่มีรูปร่างเป็นลิงมากกว่า”

“เพื่อนเจ้าเสียสติ มีมงเพราะความสูง” จูเลียนบอก “เราอยู่เหนือระดับน้ำทะเลหลายฟุต”

แม็กนัสไม่แน่ใจนักว่า ทำไม่ถึงพาคนนำทางมาด้วย เว้นแต่นั้นดูจะปลอบใจเร็กเนอร์ คนอื่นอาจเดินตามคนนำทางต้อยๆ ไปในสถานที่อันตรายและแปลกตา ทว่าแม็กนัสเป็นพอมด เตรียมตัวพร้อมสู้ปีศาจจิ้งจอกที่หาค่าเป็น นี่คงเป็นเรื่องเล่าดีเยี่ยม ให้สาวบางคนผู้ไม่หลงเสน่ห์เร็กเนอร์จนหน้ามืดตามัวประทับใจได้ หรือไม่ก็หนุ่มบางคน

แม็กนัสเก็บผลไม้พลางคิดเรื่องปีศาจจิ้งจอกที่เพลิน ครั้นมองรอบๆ ก็มารู้ตัวว่าแยกจากเพื่อนร่วมทาง - หลงป่าเขียวรกชัฏ

เขาหยุดชมต้นสับปะรดสี ดอกไม้สีรุ้งขนาดใหญ่ดูเหมือนซามทำด้วยกลีบดอกไม้สีส้มสดใสมีหยดน้ำเกาะพราว ใจกลางดอกไม้สีสว่างจ้ามักบอยู่หลายตัว

แล้วแม็กนัสก็เงยหน้าเห็นดวงตากกลมสีน้ำตาลของลิงตัวหนึ่ง

“หวัดดี เพื่อน” แม็กนัสทัก

ลิงส่งเสียงน่ากลัว กิ่งคำรามกึ่งขู่

“ข้าเริ่มไม่แน่ใจในความงามของมิตรภาพของเรา” แม็กนัสพูด

จูเลียนาเคยบอกไม่ให้ถอย เมื่อลิงเข้ามาใกล้ แต่ให้อยู่นิ่งๆ ทำท่าสงบเด็ดเดี่ยว แต่ตัวนี้ใหญ่กว่าตัวอื่น ๆ ที่แม็กนัสเคยเห็นมาก ไหล่หนากว้างร่างล่ำสัน ขนดกหนา สีเกือบดำ - ลิงฮอลเลอร์ แม็กนัสจำได้ว่ามันชื่อสั้น

เขาโยนมะเตี๋ยให้ผลหนึ่ง ลิงรับ

“ไง” แม็กนั้นสพุด “เป็นอันตกลงกันได้แล้วนะ”

ลิงก้าวมา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ข้าสงสัยจริงว่ามาทำอะไรที่นี่ ข้าชอบชีวิตในเมือง” แม็กนั้นสว่า “แสงสี
ระยิบระยับ มีเพื่อนตลอดเวลา ต่อมเฮฮา ไม่มีลิงที่จู้ๆ ก็โผล่มา”

เขาไม่สนใจคำแนะนำของจูเลียนา รีบก้าวถอยหลัง ขว้างผลไม้ให้อีกลูก คราว
นี้ลิงไม่รับเหยื่อล่อ แต่ก้มตัว คำราม แม็กนั้นสถอยอีกหลายก้าวไปทางต้นไม้

แล้วถูกชนล้ม ใจนึกชอบคุณแมวที่ไม่มีคนมอง และคาดหวังให้เขาเป็นพ่อมด
ภูมิฐาน แต่กลับถูกลิงโจมตีซึ่งๆ หน้า

เขาร้อง หัน วิ่งอำเข้าป่าดงดิบ ไม่แม่แต่จะคิดทิ้งผลไม้ มันวิ่งไปที่ละลูก
ขณะวิ่งเอาชีวิตรอดจากภัยลิง เขาได้ยินเสียงลิงไล่มาติดๆ จึงเร่งฝีเท้าจนผลไม้ร่วง
ไปหมด แล้ววิ่งไปชนเร็กเนอร์

“ระวังหน่อย!” แร็กเนอร์ตะคอก

“ขอโทษเถอะ เจ้าพรางตัวเก่งทีเดียว” แม็กนั้นสบอก แล้วสาธยายเรื่องผจญภัย
กับลิงน่ากลัวสองครั้ง ครั้งแรกเป็นภาษาสเปนให้จูเลียนาฟัง อีกครั้งเป็นภาษาอังกฤษ
สำหรับแร็กเนอร์

“แต่เจ้าควรถอยจากลิงตัวผู้จำฝูงทันที” จูเลียนาว่า “เจ้าปัญญาอ่อนหรือ โศคดี
มากที่มันเข้าไปสนใจผลไม้และไม้ฉีกคอกหอยของเจ้า มันคิดว่าเจ้าพยายามขโมยตัวเมีย”

“อะไรนะ ก็เราไม่มีเวลาคุยเรื่องส่วนตัวทำนองนั้น” แม็กนั้นสพุด “ข้าจะไปรู้ได้
ยังไง! อีกอย่างข้ารับรองกับเจ้าทั้งสองว่า ข้าไม่ได้คิดเกี่ยวพาลิงตัวเมีย” เขาหยุดและ
ขยิบตา “อันที่จริงข้าก็ไม่เห็นสักตัว เลยไม่สบโอกาส”

แร็กเนอร์ดูจะผิดหวังมากกับสถานการณ์ต่างๆ ที่พาเขามาอยู่ในสถานที่แห่งนี้
และโดยเฉพาะกับเพื่อนกลุ่มนี้ ภายหลังเขาก็หันหน้า ทิ่มทำเสียงต่ำจนจูเลียนาไม่ได้ยิน
แต่ทำทางชวนให้แม็กนั้นสนึกถึงลิงคู่หรืออย่างมาก “เจ้าลืมหือว่า เจ้าร้ายเวทมนตร์ได้”

แม็กนั้นสใช้เวลาครู่หนึ่ง กว่าจะสลัดสีหน้าดูแคลนไปได้

“ข้าจะไม่ร้ายมนตร์ใส่ลิง! ให้ตายเถอะ แร็กเนอร์ เจ้าคิดว่าข้าเป็นคนยังไง”

ชีวิตมิได้มีแต่เรื่องเมหาหาวาน้ำและลิง แม็กนัสต้องชำระค่าเครื่องตี้มด้วยวิธีใดสักวิธี มีเครือข่ายชาวบาดาลให้หาพบเสมอ และเขาติดต่อกับคนที่ที่เหยียบเปรู

เมื่อมีผู้จำเป็นต้องพึ่งความชำนาญพิเศษของเขา เขาจึงพาแร็กเนอร์ไปด้วย ทั้งสองสวมเสื้อผ้าอารมณ์หุรห่า ขึ้นเรือที่ท่าซาลาเวอรัรี แม็กนัสสวมหมวกใบใหญ่สุด ติดขนนกกระจอกเทศ

เอ็ดมันด์ การ์เซีย วาณิชมั่งคั่งร่ำรวยคนหนึ่งแห่งเปรูรออยู่บนดาดฟ้าด้านหน้า เขาเป็นชายผิวหน้าแดงก่ำ สวมเสื้อคลุมตุมีราคา กางเกงรัดเข่า และผมปลอมสีขาว คาด เข็มขัดหนังห้อยปืนพกแกะสลักลวดลาย เขาทรีตามองแร็กเนอร์ “นั่น่อสุรกายทะเลรี” เขาถาม

“เขาเป็นพ่อมดน่านับถืออย่างยิ่ง” แม็กนัสตอบ “อันที่จริงท่านได้พ่อมดสองตน ในราคาตนเดียว”

การ์เซียร่ำรวยจากการรู้จักต่อราคา จึงเลิกพูดเรื่องอสุรกายทะเลรีทันที

“ยินดีต้อนรับ” เขาทักแทน

“ข้าไม่ชอบเรือ” แร็กเนอร์บอก ขณะมองรอบ ๆ “ข้าเมาเรือมาก”

จะพูดล้อเรื่องเมหาเสียน้ำซัดจนเซียวก็ง่ายไป แม็กนัสไม่ยอมทำแน่

“ท่านกรุณาอธิบายรายละเอียดของงานได้ไหม” เขากลับถาม “จดหมายแจ้งว่า ท่านต้องการพรสวรรค์พิเศษของข้า แต่ข้าขอบอกว่าข้ามีพรสวรรค์มากมาย จนไม่แน่ใจว่าท่านต้องการพรสวรรค์ใด แต่แน่นอน พรสวรรค์ทั้งหมดมีไว้เพื่อรับใช้ท่าน”

“ท่านทั้งสองเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนนี้” เอ็ดมันด์ว่า “จึงอาจไม่รู้ว่ ความมั่งคั่งในเปรูมาจากสินค้าส่งออกหลัก คือปุ๋ยขี้ค้างคาว”

“เขาว่าอะไรนะ” แร็กเนอร์ถาม

“ตอนนี้นัยังไม่มีเรื่องที่เราอยากฟัง” แม็กนัสพูด เรือได้คลิ่นเอียงวูบ “ขอโทษ ท่านพูดถึงขี้ค้างคาวอยู่”

“ใช่” การ์เซียตอบ “พ่อค้าชาวยุโรปผูกขาดกำไรจากการค้าน้ำมันานัน บัดนี้มีการลงมติผ่านร่างกฎหมายรับประกันว่า พ่อค้าชาวเปรูจะควบคุมการค้า ชาวยุโรปต้องให้เราถือหุ้นบริษัท มิเช่นนั้นต้องเลิกกิจการปุ๋ยซีคังคาว เรือของข้าล่ำหนึ่งบรรทุกปุ๋ยซีคังคาวปริมาณมาก จะเป็นเรือลำแรกที่ถูกล่งออกไปหลังกฎหมายบังคับใช้ ข้าเกรงว่าเรือจะถูกลั่น”

“ท่านคิดว่าโจรสลัดจะมาปล้นซีคังคาวรี” แม็กนัสถาม

“มีอะไรรี” เร็กเนอร์บนพึมพำอย่างน่าเห็นใจ

“เจ้าไม่ยกกรู้อรอก เชื่อข้าเถอะ” แม็กนัสมองการ์เซีย “แม้พรสวรรค์ของข้าจะหลากหลาย ข้าก็ไม่แน่ใจว่าจะรวมถึงการเฝ้า ง่า ปุ๋ยซีคังคาว”

เขาสงสัยเรื่องสินค้ำ แต่ก็รู้สินลยชาวยุโรปผู้ซึ่งอ้างสิทธิ์ทุกสิ่งทีเห็น ประหนึ่งเป็นของตนอย่างไม่มีทางโต้แย้ง ไม่ว่าจะเป็ดินแดน ชีวิต ผลิตผลและผู้คน

นอกจากนั้นเขายังไม่เคยผจญภัยบนท้องทะเลหลวง

“เราพร้อมจะจ่ายอย่างงาม” การ์เซียเสนอพร้อมบอกจำนวนเงิน

“อ้อ อ้อม เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าก็ตกลง” แม็กนัสพูด แล้วเล่าให้เร็กเนอร์ฟัง

“ข้ายังไม่แน่ใจเรื่องนี้” เร็กเนอร์ว่า “และไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่า เจ้าเอาหมวกใบนั้นมาจากไหน”

แม็กนัสขยับหมวกอย่างเบิกบานใจ “ก็แค่ของเล็ก ๆ ที่ข้าเลือก และดูจะเหมาะกับโอกาส”

“ไม่มีใครสวมของแบบนี้เลย”

แม็กนัสมองกะลาสีผู้แต่งกายล่ำสมัยรอบ ๆ อย่างดูถูก “ข้าเศร้าใจแทนพวกเขา แต่ก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมคำพูดเช่นนี้จะเปลี่ยนแนวแต่งกายตามสมัยนิยมของข้า”

เขามองจากดาดฟ้าเรือไปยังน้ำทะเลสีเขียวใสเป็นพิเศษ ปนสีฟ้าน้ำทะเลและเขียวมรกต เหมือนพลอยทาร์มาลีสีเขียวแวววับ เขาเห็นเรือสองลำอยู่ที่ขอบฟ้า - เรือลำที่เขาคจะแล่นไปหา และอีกลำซึ่งแม็กนัสมั่นใจว่า เป็นเรือโจรสลัดเจตนาจะโจมตีลำแรก

แม็กนัสตีดนิ้ว เรือก็แล่นรวดเดียวถึง

CONTACT US!

 LINE

@booktime

 f

www.facebook.com/ImArnPUB

www.booktime.co.th

#1 *New York Times* Bestselling Series
 ค้นพบโลกลับของนักล่าเงาในสองซีรีส์ขายดีระดับโลก

THE MORTAL INSTRUMENTS

ติดอันดับขายดีของ *นิวยอร์กไทมส์* กว่า 2 ปี
 ขายดีที่สุดของ *ยูเอสเอทูเดย์* * *วอลล์สตรีทเจอร์นัล* * *แพ็บลิชเชอร์สวีคลี่*
 พิมพ์แล้วกว่า 24 ล้านเล่ม แปลไปมากกว่า 35 ภาษา

THE INFERNAL DEVICES

ซีรีส์ยอดนิยม ต้นเรื่องของนครรัตติกาล
 เรื่องราวของต้นตระกูลนักล่าเงาในลอนดอนยุควิกตอเรีย

www.im-arn.com ในเครือสุขภาพใจ

f ImArnPUB

COVER DESIGN BY RUSSELL GORDON & NICHOLAS SCIACCA
 COVER ILLUSTRATION COPYRIGHT
 © 2013 BY CLIFF NIELSEN

www.booktime.co.th

หนังสือดี เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุตั้งแต่ 14 ปีขึ้นไป